

ЙЕРОНИМ ТЯНКОВ
ВКУСЪТ НА ЯБЪЛКАТА

chitanka.info

— Добър ден, професоре!

Поздравът беше изречен напевно, с тъжна ирония, думите се оформиха дълбоко в гърдите и изпълниха въздуха с трептене.

— Добър ден, Бел ами, как сте?

— Благодаря, чувствавам се отлично. Излязох да се поразходя из градината.

— Добра идея!

Професорът се бе изтегнал на удобния плетен стол на верандата, пиеше любимото си касисово вино и с наслада вдъхваше аромата на плодовете. Зад овощната градина, в хубава едноетажна къща, снабдена с всичко необходимо, живееше Бел ами. Сега той стоеше долу на алеята, посипана със ситни, разноцветни камъчета, на крачка от верандата.

— Елате при мен, Бел ами!

Златистият прозрачен облак на залеза обгръщаше овощната градина, небето над нея също бе златисто, далеч някъде шумеше огромният град.

Бел ами изкачи четирите стъпала до верандата. Професорът му предложи стол и с любов се загледа в това лице с гладка, опъната кожа, в бистрите синьо-зелени очи, в тънките благородни устни и си помисли, че животът е прекрасен, а най-прекрасното в живота е да създаваш...

— Радвам се, че сте добре, Бел ами!

— Благодарение на вас, професоре!

Професорът се усмихна доволен, вдигна чашата си и допи останалото червено, тръпчиво вино, съвсем слабо, а все пак приятно опиващо съзнанието. Бел ами го загледа. Целият израз на лицето му говореше за остро любопитство.

— Искам да ви попитам, професоре... — започна той и замлъкна. Поколеба се.

— Да, Бел ами? Питайте!

— Защо... защо ме наричате така?

— Бел ами? Това означава...

— Зная вече. Иначе не бих питал.

Професорът се засмя весело и тупна с длан по страничните облегалки на стола.

— Наистина... Имаше спор за името ви — как да ви наречем. Разбирате, нали, ние искахме да ви намерим хубаво име... И нашата биоложка Елена Родина го измисли. Тя много ви хареса, Бел ами, каза, че сте хубавец и че положително бихте имали успехи с жените, ако... Да... Това е.

— Трудно ли ви беше с мен? — попита кротко Бел ами.

— Много... — откровено призна професорът. — Трябваше да решаваме редица сложни проблеми... Проблеми, естествено извикани от самата същност на задачата. Знаете, Бел ами, че всички опити да изпратим човек с космически кораб на планетата Гуяк... известно ви е... още в теоретическата си обосновка създадоха затруднения. 380 години... И толкова за връщане. Без престоя там... След всичката информация, която си разменихме с жителите на Гуяк, трябваше да тръгне за натам и човек. А не можеше...

— Зная, професоре. Тогава вие решихте да създадете мен. Същество с всички функции на човек, само че живеещ с космическа енергия. Тоест — вечно! Практически аз съм безсмъртен, нали?

— Да, разбира се, в това се състои и сполуката на нашия опит, Бел ами! И когато ви създадохме... — професорът спря и неспокойно се размърда на стола си. — Впрочем не е важно останалото.

Той не би могъл да признае на никаква цена, че в тази минута (а имаше още много такива) завиждаше на Бел ами. Съкровената мечта на хилядолетията сега стоеше пред него и внимателно го гледаше с чудесните си очи. Да, бяха го създали красив, за да видят ония от Гуяк какви са хората, населяващи Земята... Красив и... безсмъртен! Удивително годен за изпълнение на задачата. С мозък, способен да поеме огромна информация, за да я предаде на ония там... Съвършен във всяко отношение.

— Струва ми се, че всичко с мен е шега, както и името.

— Глупости, как ви хрумна това, Бел ами?

— Не зная, просто ми се натрапи в съзнанието.

— Не се обременявайте с други неща освен с това, което ви е възложено — каза строго професорът.

— Разбира се... Днес имахме великолепен ден, професоре! И плодовете в градината са вече съвсем зрели. Струва ми се, че най-много ми харесват ябълките...

— Защо, Бел ами?

— Е, не зная защо. Човек понякога харесва или не харесва нещо, без сам да може да си обясни защо... Прощавайте, казах човек...

— Не се смущавайте!

Бел ами помълча минута и колебливо попита:

— Какъв вкус имат ябълките, професоре?

Професорът вдигна чашата, но в нея вече нямаше нищо и той, раздразнен, я остави на мястото ѝ.

— Това е пак вън от вашите интереси! За вас е достатъчно да знаете, че... да знаете химическия състав на ябълковия сок.

— На ябълковия сок? — вдигна вежди Бел ами.

— Изобщо... — рече недоволен професорът. — Защо точно вкусът на ябълките ви интересува?

— Не зная.

— Ето какво, Бел ами — сдържано започна професорът, леко наклонен напред. — Два пъти вие казахте „струва ми се“ и „не зная“ в продължение само на няколко минути... Но вие не можете, не бива... — той се обърка, търсеше точните думи. — Е, работата е там, че вие не сте човек, за да ви се струва; ние ви създадохме, за да знаете всичко. Изглежда, ще трябва да зачестим сеансите на внушение...

— Добре, професоре! Не желая да сте недоволни от мен. Трябва да си вървя... Простете дързостта ми, но... можехте да ми обясните защо ми харесват ябълките.

— Положително, защото ви прави впечатление особената окраска на плода...

— Сигурно е затова. Смея ли да ви помоля за нещо, професоре?

— Естествено.

— Наблюдавал съм ви... Когато пиете вашето любимо вино от касис или когато сте доволен от нещо, лицето ви се променя, то изразява точно онова, което вие, човеците, наричате чувство или усещане... Моля ви, когато... Дори и сега... откъснете една ябълка и я изяжте пред мен... Разбирам, че не е много тактично от моя страна да го искам, но... моля ви!

Професорът го изгледа сърдито. Бел ами си позволяваше твърде много!

— Вие имате пълна информация за ябълките, Бел ами! За дървото и за плода... За тях вие знаете повече от всеки...

— Съвсем вярно. Остава ми да зная нещо и за вкуса на плода...

— Химическия състав като знаете, е достатъчно. Най-добре е да се приберете и да почивате! Аз също се прибирам.

— Довиждане, професоре, и моля да ми простите, ако...

Професорът махна нервно с ръка.

— Довиждане, Бел ами! И тъй, утре точно в 17 часа на сеанс. Ще приемате информация за ефекта на Кабанов...

— Добре, професоре, ще бъда готов в 16 часа и 45 минути за института! — каза унило Бел ами и слезе от верандата.

Професорът изпрати с поглед стройната му, гъвкава фигура, която се изгуби между ябълковите дървета...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 14/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.